

Hội Chứng Hoang Tưởng

BS Ngọc

Hội chứng hoang tưởng (paranoid personality disorder, sẽ viết tắt là PPD) là một rối loạn tâm thần với đặc điểm là người mắc bệnh hay nghi kỵ người khác. Người mắc bệnh PPD không có khả năng tin tưởng vào người khác, nhìn người khác như là những người thù địch. Có thể nói rằng bệnh nhân PPD rất giống với người cộng sản.

“Thế lực thù địch” là cụm từ mới xuất hiện gần đây, nhưng đã trở thành khá phổ biến. Chỉ cần gõ “thế lực thù địch” trong hộp tìm kiếm của Google tôi được kết quả hơn 2 triệu kết quả trong vòng 0,26 giây. Báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình không ngớt lớn tiếng cảnh báo người dân rằng thế lực thù địch đang len lỏi vào guồng máy của Nhà nước, đang gây tác hại nghiêm trọng cho Việt Nam. Có khi họ cảnh báo rằng thế lực thù địch đe dọa đến sự sống còn của đảng, của Nhà nước và sự an sinh của người dân. Có thể nói rằng những người làm truyền thông cho đảng đã dùng thế lực thù địch như một con ngáo ộp, kích động người dân, làm cho người dân cảm thấy bất an.

Chỉ một thời gian ngắn tiến hoá “thế lực thù địch” đã trở thành một câu thần chú của người cộng sản. Trong bài diễn văn dài bề mạt Hội nghị 6 gi đố của ngài tổng bí thư NPT có đoạn: *“Ban Chấp hành Trung ương đã thảo luận rất kỹ, cân nhắc toàn diện các mặt ở thời điểm hiện nay và đi đến quyết định không thi hành kỷ luật đối với tập thể Bộ Chính trị và một đồng chí trong Bộ Chính trị; và yêu cầu Bộ Chính trị có biện pháp tích cực khắc phục, sửa chữa khuyết điểm; không để các thế lực thù địch xuyên tạc, chống phá”*. Trong những năm qua, dường như trong đầu óc của những người cộng sản họ chỉ nghĩ đến những thế lực thù địch. Ngay cả khi đất nước ở trong tình trạng thù trong giặc ngoài như thế mà họ chỉ nghĩ đến thế lực thù địch! “Thế lực thù địch” gần như là một câu kinh của những người cộng sản Việt Nam trong thế kỷ 21.

Nhưng ai là thế lực thù địch thì chẳng ai biết nhưng có thể đoán được. Dù họ không nói thẳng ra ai là thế lực thù địch, nhưng ai cũng hiểu rằng bất cứ người nào phê bình chính sách của đảng đều được xếp trong danh sách thù địch. Mỹ và các nước phương Tây được Trung cộng xem là thế lực thù địch. Người cộng sản Việt Nam cũng xem Mỹ và các nước phương Tây là thế lực thù địch dù họ rất thích gửi con cháu sang đó du học. Người dân đi biểu tình chống Trung cộng xâm lăng cũng bị xem là thế lực thù địch, là phản động. Một điểm đáng nói ở đây là bất cứ ai mà Trung cộng xem là thế lực thù địch thì người cộng sản VN cũng xem là thế lực thù địch.

Vì không biết cụ thể thế lực thù địch là ai, nên chúng ta có thể tạm cho đó là một thế lực ma. Ma là một khái niệm trừu tượng, thường đề cập đến người đã chết, nhưng vì còn ân oán với người cõi trần nên hay hiện về để nhát. Ma không hiện hình mà chỉ xuất hiện trong tâm tưởng của con người. Người sợ ma là người thiếu tự tin. Thiếu tự tin nên họ tin vào thần thánh, bùa ngải. Thiếu tự tin là một thể hiện của người bất an và thiếu học vấn. Nếu là người có tự tin và học vấn thì không ai tin vào ma quỷ, chẳng ai khấn nguyện nhờ đến thần thánh để che chở. Chỉ có người vì biết mình bất tài, biết mình thất học, biết mình làm chuyện ác ôn, nên mới cảm thấy bất an và hô toáng lên là có ma. Do đó, có thể nói rằng người cộng sản đang hô toáng thế lực thù địch cũng có nghĩa họ đang bất an.

Nhưng tại sao người cộng sản lại đa nghi, không tin người dân? Nghĩ một chút tôi thấy những gì người cộng sản suy nghĩ, nói và làm rất phù hợp với những đặc điểm của hội chứng hoang tưởng PPD hoặc hội chứng phản xã hội. Tôi sẽ bàn về hội chứng PPD trước.

Hội Chứng Hoang Tưởng

Triệu chứng nổi bật của người mắc chứng PPD là không tin tưởng vào người khác, lúc nào cũng nghi ngờ người khác, nghi ngờ cả người thân và đồng nghiệp. Người mắc bệnh PPD có những đặc tính nổi bật như thiếu tin tưởng vào người khác, lúc nào cũng nghi kỵ người khác. Trong đầu của bệnh nhân PPD là người khác lúc nào cũng tìm cách ám hại mình, bất cứ hành động mang tính tích cực nào của người khác cũng được hiểu là có ý đồ xấu xa. Điều này rất đúng với người cộng sản vì họ không tin ai cả. Trong xã hội do người cộng sản điều hành và cấu tạo nên, ai cũng nghi kỵ lẫn nhau. Ngay cả trong gia đình cũng nghi kỵ lẫn nhau. Trong xã hội VN hiện nay mọi thành viên đều là những người tù dự khuyết. Bầu Kiên có thể là anh hùng hôm qua nhưng dùng một cái là tù nhân. Một ông cựu bộ trưởng đáng kính vẫn có thể đi tù dễ dàng.

Người cộng sản không tin ai cả vì chính họ cũng không tin họ nói thật. Ngoài triệu chứng chính vừa đề cập người mắc chứng PPD còn có một số biểu hiện như sau:

1. Một là nghi ngờ người khác một cách vô căn cứ, nghĩ rằng người khác đang lợi dụng mình, hãm hại mình, hay lừa gạt mình. Người cộng sản lúc nào cũng nghi ngờ người ngoài đảng. Họ xem người ngoài đảng như tín đồ Hồi giáo xem người không theo đạo Hồi là những kẻ ngoại đạo, đáng nghi ngờ. Chính vì suy nghĩ này mà người cộng sản chỉ chia chác quyền lực và đặc lợi cho người trong đảng. Nói ra thì có vẻ quá đáng như đảng Mafia cũng làm như thế. Vì nghi ngờ nên người cộng sản xem bất cứ việc làm gì của các tổ chức phi chính phủ (NGO) là những thế lực đáng ngại, cần phải theo dõi. Chính vì thói nghi ngờ và thiếu tự tin nên họ không tin vào Việt kiều. Bao nhiêu trí thức Việt kiều muốn góp một tay cho chế độ mà có được đâu. Ngay cả những người trí thức trong nước góp ý chân tình cho họ mà vẫn bị theo dõi, thậm chí bắt bớ giam cầm.
2. Hai là bị ám ảnh bởi những nghi ngờ về sự trung thành và tin cậy của bạn bè, đồng nghiệp. Khi người khác giúp họ thật tình, họ cũng nghi ngờ sự giúp đỡ đó. Mỹ muốn giúp đào tạo chuyên gia cho VN, nhưng người cộng sản nhìn đó như là một thế lực đe dọa, và xem Mỹ như kẻ thù. Ngay cả trong nội bộ đảng họ cũng có cơ chế kiểm tra hành động của đảng viên. Đi xa hơn kiểm tra hành động là kiểm soát tư tưởng của đảng viên. Do đó, toàn bộ đảng viên trở thành những con cừu, chỉ biết suy nghĩ và nói theo một định hướng. Những ai có suy nghĩ khác thì sống bằng cuộc sống 2 mặt. Bên Tàu có một cuốn tiểu thuyết mô tả một nhân vật sống 2 mặt rất sống động. Sáng sớm anh ra vườn sau chửi bới đảng cộng sản, chửi xong, anh thay đồ đi làm và lên lớp ca ngợi công ơn trời biển của đảng!
3. Ba là không muốn chia sẻ thông tin với người khác vì họ sợ thông tin sẽ được sử dụng để chống lại hay ám hại mình. Người cộng sản xem thông tin là vũ khí. Mà vũ khí thì có thể dùng để gây tác hại. Do đó, người cộng sản kiểm soát toàn bộ thông tin. Từ báo chí, đài phát thanh, đến đài truyền hình và mạng, họ kiểm soát tất cả. Thật ra, đây là một hành động suy bụng ta ra bụng người, bởi trong quá khứ họ từng lũng đoạn thông tin và lợi dụng tự do thông tin để gây tác hại đến đối phương.
4. Bốn là lúc nào cũng diễn dịch ý nghĩa tiềm ẩn đằng sau mỗi thông tin và sự kiện vì họ nghi ngờ rằng thông tin được trình bày chỉ là bề mặt, còn đằng sau là hàm ý ám hại họ. Người cộng sản rất thích nói về “bản chất và hiện tượng”. Những gì xảy ra họ xem là hiện tượng, họ không quan tâm mấy, nhưng họ rất quan tâm đến bản chất. Khi công an “làm việc” với ai họ nghi là “phản động” (nghi ngờ là bản chất của họ) thì câu hỏi xoay quanh ai đứng đằng sau việc làm của người đó. Đây cũng là một bản chất mang tính suy bụng ta ra bụng người, bởi trong quá khứ họ đứng đằng sau xúi dục trí thức miền Nam xuống đường chống lại chế độ Mỹ-Thiệu. Tương tự, khi người dân xuống đường đòi đất, họ không quan tâm giải quyết vấn đề mà chỉ truy tìm mầm mống mà họ gọi là “phản động”.
5. Năm là lúc nào cũng tỏ thái độ đố kỵ, thù hận. Người mắc bệnh PPD không có khả năng tha thứ, họ luôn tìm cách đìm người khác, nói xấu người khác và khi cần ám hại họ. Tha thứ không có trong từ điển ngữ vựng của người cộng sản. Họ đầy đoạ quân lính, sĩ quan, viên chức của chế độ cũ ra sao thì chúng ta đều biết. Có thể nói đó là một chương sử đen tối nhất của người cộng sản.

Một đặc điểm khác là người mắc chứng PPD rất huênh hoang. Họ tự xem mình là tài giỏi nhất thế giới là trường tồn. Đặc điểm này cũng giống với người cộng sản. Họ tự xem mình là “quang vinh”, là tài ba nhất thiên hạ, là “đỉnh cao trí tuệ”, là bách chiến bách thắng. Họ không ngần ngại tuyên bố đảng của họ là “muôn năm” dù trong lịch sử nhân loại không có chế độ nào hay đảng phái nào tồn tại muôn năm.

Tất cả những đặc điểm của chứng bệnh hoang tưởng vừa mô tả trên đều rất phù hợp với người cộng sản. Theo y văn thì hội chứng PPD khá phổ biến trong dân số. Trên thế giới, thống kê cho biết có khoảng 0,5 đến 3% người mắc chứng hoang tưởng. Nam giới có khuynh hướng dễ mắc PPD hơn nữ giới. Phần lớn những người mắc chứng PPD ở độ tuổi 40-50. Hiện nay có khoảng 3 triệu đảng viên đảng CSVN, chiếm 3% dân số. Con số này cũng phù hợp với y văn thế giới. Số nam đảng viên cao hơn nữ đảng viên. Do đó, số người mắc chứng hoang tưởng nhiều hơn trong nam giới, cũng phù hợp với y văn thế giới.

Hội Chứng Phản Xã Hội

Một hội chứng có liên quan đến PPD là hội chứng phản xã hội (antisocial personality disorder, viết tắt APD). Đặc điểm chính của APD là khuynh hướng không quan tâm đến quyền lợi của người khác, hay xâm phạm quyền lợi người khác. Hội chứng này cũng rất phù hợp với người cộng sản vốn rất vô cảm và có khi tàn ác. Người mắc chứng APD có những triệu chứng như sau:

1. Một là không sống theo chuẩn mực xã hội. Họ không tôn trọng luật pháp, họ sống theo luật của chính họ đặt ra. Người cộng sản một mặt nói đến luật pháp như là một khuôn mẫu về trật tự xã hội, nhưng khi hành động thì hoàn toàn trái với pháp luật. Họ bắt người một cách tùy tiện. Muốn bắt thì bắt, không cần đến luật pháp, toà án. Họ thậm chí còn tuyên bố “luật là ta, ta là luật”. Mà đúng như thế. Họ ngồi xồm trên luật pháp. Chúng ta thấy một mặt họ kêu gọi thất lạng buộc bụng, nhưng mặt khác họ sống như những bậc đế vương thời phong kiến mà họ từng nguyện rữa. Trong khi người dân chen chúc nhau trong bệnh viện, họ có bệnh viện riêng, bác sĩ riêng, thậm chí còn có cả vườn rau riêng, đàn bò sữa riêng. Họ ra điều luật cho cán bộ cao cấp không được kết hôn với những ai có gốc gác “ngụy”, nhưng con gái thủ tướng thì được lấy con trai của cựu thứ trưởng “ngụy”. Con gái tổng bí thư Lê Duẩn cũng được kết hôn với người Nga, trái 180 độ với qui định do chính ông đề ra! Người cộng sản nói một đằng làm một nẻo.
2. Hai là lường gạt, giả dối. Người mắc chứng ADP rất hay nói dối, dùng tên giả để nói xấu người khác. Nói dối, với người cộng sản, là một quán tính. Họ có thể biến trắng thành đen, nói đen là trắng. Điển hình như vụ việc ở Văn Giang, Tiên Lãng. Họ cho công an đánh dân, nhưng đài báo thì nói là “xã hội đen”. Ai cũng biết lãnh đạo cộng sản hay dùng tên giả. Có người dùng đến cả trăm tên giả! Thời chiến thì có thể hiểu được, nhưng thời bình họ cũng dùng tên giả. Mỗi khi muốn nói xấu ai họ cho phóng viên ký tên giả để tha hồ viết. Ai cũng biết đó là một thái độ tiểu nhân, nhưng họ làm gì có quân tử tính mà chúng ta phải ngạc nhiên. Còn tính giả dối của người cộng sản thì gần như là một đặc tính tiêu biểu. Giả dối về lịch sử như vụ Lê Văn Tám. Giả dối trong khoa học. Giả dối trong giáo dục. Giả dối bằng cấp. Lĩnh vực nào cũng giả dối. Nói chung sau 37 năm thống trị, người cộng sản đã biến một xã hội lành mạnh trở thành một xã hội giả dối.
3. Ba là hung hãn, hay đánh người. Người cộng sản xem công an không phải là lực lượng bảo vệ an ninh cho dân mà là một thanh kiếm của đảng. Kiếm thì chỉ dùng cho chuyện đâm chém, giết người, răn đe. Nên chúng ta không ngạc nhiên khi thấy công an là một kiểu binh thời nay. Công an bắt người vô cớ, đánh người, giết người thoải mái. Giết người trong đồn. Giết người trên đường lộ. Dân cảnh gây tai nạn. Tất cả những hành động này cho thấy công an là những người mắc bệnh phản xã hội.
4. Bốn là làm việc tùy tiện. Sự tùy tiện của người cộng sản có thể nói là ghê gớm. Qua bên Hàn Quốc thấy người ta có những tập đoàn lớn, về nhà cũng bắt chước làm theo mà không có chiến lược gì cả. Dự án đường sắt cao tốc giá trị mấy chục tỷ đôla chỉ có vài chục trang giấy. Hậu quả là Vinashin, Vinalines gây tổn hại ngân sách quốc gia hàng trăm ngàn tỷ đồng. Họ quen làm việc như thời chiến, nên không có quốc sách lâu dài nào cả.
5. Năm là tỏ ra vô trách nhiệm. Ông Nguyễn Cao Kỳ lúc còn sinh tiền có lần nhận xét rằng trong hệ thống chính quyền VN không ai chịu trách nhiệm cả. Điều này đúng vì đảng là người đứng đằng sau chính phủ, nhưng đảng không chịu trách nhiệm. Người cộng sản gây ra nhiều thảm họa chính trị và kinh tế cho đất nước. Cải cách ruộng đất. Nhân văn giai phẩm. Trại “học tập cải tạo”. Vinashin. Vinalines. Mất Hoàng Sa vào tay kẻ thù. Nhượng một phần thác Bản Giốc cho kẻ thù. Chúng ta nghĩ rằng người cộng sản sẽ chịu trách nhiệm trước toàn dân, nhưng không. Họ không nhận lỗi. Họ rất vô trách nhiệm.
6. Sáu là không có cảm giác ăn năn hối lỗi và vô cảm. Vô cảm là một đặc điểm rất nổi bật của bệnh nhân ADP. Bệnh nhân ADP rất bàng quang trước những gì xảy ra trước mắt họ. Thấy người ta bị nạn, họ chỉ đứng nhìn mà không có một hành động giúp đỡ hay một lời phân ưu. Người cộng sản cũng thế. Những cái chết trong đồn công an trong thời gian gần đây là một minh chứng hùng hồn. Chúng ta còn nhớ ông Trịnh Xuân Tùng trong khi bị đánh gần chết chỉ muốn uống nước mà họ cũng không cho. Bà Liêng ở Bạc Liêu tự thiêu chẳng làm cho 700 tờ báo động lòng. Trong khi đó Hoà thượng Thích Quảng Đức tự thiêu gây ra một làn sóng căm phẫn trong dư luận báo chí thời trước 1975. Người cộng sản

không ăn năn xám hối trước những cái chết như thế. Họ cũng chẳng bao giờ xin lỗi những vong hồn trong vụ Mậu Thân ở Huế hay vụ Cải cách ruộng đất. Có thể nói rằng người cộng sản rất vô cảm. Và khi họ cai trị đất nước sau 37 năm thì cả nước cũng trở nên vô cảm.

Tóm lại, những người cộng sản có lẽ đã và đang mắc chứng hoang tưởng PPD và phản xã hội APD. Nhận ra bệnh để mà chạy chữa. Nhưng cái khó là cả hai bệnh này đều là bệnh tâm thần, hay cũng có thể nói là bệnh liên quan đến thần kinh, nên rất khó chữa trị.

Để tìm phương án chữa trị, cần phải biết nguyên nhân gây bệnh. Các chuyên gia tâm thần cho rằng bệnh có nhiều nguyên nhân, trong đó có cả nguyên nhân tương tác xã hội. Khi người ta trưởng thành một môi trường đảng, qua tương tác, bị tiêm nhiễm những giáo điều, thói quen và suy nghĩ của đảng, và dẫn đến bệnh. Nếu chẩn đoán trên là đúng và nếu nguyên nhân xã hội là đúng thì có lẽ biện pháp điều trị bệnh này là hoàn toàn có thể. Nga và các nước Đông Âu đã điều trị bệnh này. Họ cũng đã thành công. Nếu vì sức khỏe của đất nước, những người cộng sản Việt Nam nên xem trường hợp Nga và Đông Âu như là những kinh nghiệm chữa trị bệnh hoang tưởng và phản xã hội./.

BS Ngọc